

Christoffer Holst

En dyrbar fångst

Morden längs kartan

LÖVEREADS

Lovereads, Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

Copyright © Christoffer Holst 2023
Enligt avtal med Enberg Agency
Omslag: Emma Graves/designstudioe.com
Omslagsfoto: iStock/Shutterstock/TT Nyhetsbyrån
Tryckt hos Scandbook UAB, EU 2023
ISBN 978-91-88803-94-8

Prolog

Ett mörkt sommarregn faller över den skimrande asfalten.

Frida Askerlund står och väger på fötterna. Hon testar att höja handen i luften, vifta med tummen. Hon står så en stund, men sänker sedan armen. *Herregud, det känns så konstigt. Så fel.* Men ändå går det inte att förneka att hon är helt ensam på en landsväg mitt i natten. Hon kommer behöva göra detta. Hon kommer behöva lifta.

Det är ljukt ute, precis så ljukt som det brukar vara i början av sommaren, då nätterna aldrig blir riktigt mörka. Nu är det mitten av juni – och det är dags för skolor att sjunga ”Den blomstertid nu kommer”. Dags för semestrar att börja. Dags för frihet.

Hon vänder sig om, ser den smala landsvägen slingra sig genom landskapet. Det känns som om hon är mitt ute på havet och har blivit strandsatt härute. Hon börjar gå igen, trots att benen är trötta och regnet tilltar. Runt omkring henne breder de gröna fälten ut sig. Hon vet att de är gröna, lysande gröna under soliga dagar. Hon har hört någon kalla denna del av länet för Östergötlands Toscana. Inte Sveriges Toscana, det lär ju med all sannolikhet vara Österlen. Men Östergötlands. Vägen mellan Vadstena och Ödeshög.

Ödeshögsvägen.

Den sista bussen till Vadstena gick klockan elva. Frida Askerlund kom fram till hållplatsen 23.02. Hon stod där en stund, hoppades för allt i världen att bussen var sen. Men den kom aldrig. Efter tjugo minuter började hon gå. Hon visste att det var för långt att *gå* till Vadstena, om hon gjorde det skulle hon inte komma fram förrän imorgon bitti. Men hon visste att hon inte kunde återvända till Jennys hus heller. Det gick bara inte.

Nu befinner hon sig mellan två enorma fält och här och där sticker rödmålade gårdar upp som svampar ur jorden. Det luktar gödsel. Stanken sticker i hennes näsa och hennes regnvåta tröja klistrar mot huden. En bil passerade för några minuter sedan, men den körde så fort att hon inte vågade göra något. Och bilen stannade inte heller när strålkastarna föll på henne där hon gick vid sidan av vägen. Frida undrar vad föraren tänkte. *Vad gör den där tonårsbruden ute här själv mitt i natten? Vill hon bli mördad eller?*

Frida vill verkligen inte bli mördad. Men mobilen har dött, för hon glömde bort att ladda den hos Jenny. Och hon tänker inte gå tillbaka dit. Hon tänker aldrig mer gå tillbaka dit. I nästan sex månader har de varit tillsammans nu. Ett halvår. Och ändå måste hon sitta vid det där rangliga middagsbordet och låtsas som om de är kompisar. Kompisar, och inget annat. Bara för att Jennys föräldrar har sin jävla kyrka. Sin *knacka-på-hos-främlingar-och-störa-skiten-ur-dem-kyrka*.

Frida Askerlund har tagit många dåliga beslut i sitt arton-åriga liv. Att testa snowboard i Alperna förrförra vintern var ett, med tanke på att det slutade med att hon fick åka ambulanshelikopter. Ett annat var att snatta ur föräldrarnas spritskåp – eftersom hennes pappa nu satt ett kodhänglås på utsidan av det. Men det största, det *största* misstaget av alla,

var att förälska sig i en tjej vars familj är frireligiös och som aldrig någonsin kommer kunna hålla hennes hand offentligt.

Frida stannar upp på vägen. Det fuktiga håret lägger sig över de bara axlarna och får henne att rysa till. När hon tittar ner på marken ser hon hur hennes Doc Martens-kängor lysas upp bakifrån. Hon vänder sig om och ... där. Några hundra meter bort. Äntligen. *En bil.*

Frida ställer sig vid sidan av vägen, sträcker upp handen i luften. Nu ska föraren inte kunna missa henne. Och trots lättningen över att hon kanske slipper gå längre än så här så känner hon också hur hjärtat börjar dunka. För det hon nu ska göra har hon blivit varnad för. Man ska inte lifta. Ingen ska lifta, men kanske framför allt inte tonårstjejer.

Ändå gör hon det. Trots alla true crime-poddar hon lyssnat på som varnat henne för just sådant här. Frida älskar sådana poddar. Lyssnar på dem med en blandning av fascination och skam. Det är alltid sådana grejer hon sätter på i airpodsens om hon inte kan somna.

Bilen närmar sig. Strålkastarljuset sticker i ögonen och tvingar Frida att blunda. Men trots det dunkande hjärtat fortsätter hon hålla upp handen. Det spöregnar nu och hon är helt genomblöt. Benen värker. Mobilens är död. Hon måste få skjuts en bit.

Hon hör hur bilen saktar ner, grus sprätter över asfalten.

Den elektroniska rutan glider ner och Frida skyndar fram till bilen. Den är stor. En vit Mercedes. Endast tre sittplatser fram och där bak ... ett stort lastutrymme. Det är en skåpbil. Fan. Men det är för sent nu. Bilen har stannat, rutan är nedvevad och en röst ropar från förarsätet.

– Är allt okej?

En mans röst. Fan.

Frida hade verkligen hoppats på en kvinna.

– Förlåt, men ... min mobil har dött. Jag bor i Vadstena och missade bussen och jag ... ja, jag måste hem.

– Hoppa in.

– Ska du åt det hållet?

– Absolut. Jag bor i Vadstena.

Frida nickar. Placerar handen på dörrhandtaget. Det droppar vatten från håret och för en kort sekund vänder hon på huvudet. Stirrar ut på det mörka, öppna fältet bakom sig. Varför vet hon inte. Kanske önskar hon att hon ska få syn på sin pappa där. *Frida, jag är här! Allt löser sig. Du behöver inte åka med honom, jag skjutsar hem dig!*

Men fältet är tomt. Förutom något som smyger och prasslar i gräset en bit bort. En räv? En hare?

Regnet smattrar mot bilens tak. Frida tar ett djupt andetag och öppnar bildörren. Sätter sig i det varma sätet.

Hon knäpper fast säkerhetsbältet och bilen börjar köra mot Vadstena.

Mot hennes trygga hem.

Och i det smutsgula skenet från kupélampan kan hon för första gången se mannens ansikte.

I

Louise

Skymningen är den bästa stunden hemma hos Louise Collins. Speciellt nu under junikvällarna. Det är då hon stänger av teven, gör i ordning en gin & tonic och går ut på den inglasade verandan och sätter sig i sin favoritstol i rotting.

Den senaste tiden har det blivit en ritual. Där sitter hon och ser solen slukas av havet utanför Dalarös kust, medan hon bläddrar i en av sina favorittidningar. Oftast Gods & Gårdar. Hon älskar att drömma sig bort till brittiska herrgårdar och svenska lyxvillor med japanska trädgårdar. De flesta ligger inbäddade i den sörmländska landsbygden, vilket låter härligt i teorin, men Louise vet att hon aldrig skulle överleva i ett hus på landet. Myggor, rådjur och bönder som i snigelfart åker förbi på åkergräsklippare. Hon hade blivit suicidal efter sisådär tio minuter.

Louise Collins är en stadstjej. En stadstjej på drygt sjuttio år.

Ändå hamnade hon här av alla ställen, på Dalarö. Men åtminstone i ett sagolikt hus med havsutsikt, insprängt mellan ett hundratal andra villor i olika färger. Dalarö, precis som västkustens Smögen, är en plats där husen ligger oerhört nära varandra. Det passar Louise perfekt. Hon gillar känslan av att vara omgiven av andra människor.

Det får henne att känna sig mindre ensam.

Hon slår upp det första herrgårdsreportaget och tar en klunk av drinken, men hinner knappt börja bläddra innan telefonen på bordet bredvid surrar till. Hon drar den till sig och svarar utan att ens titta på skärmen. Hon vet redan vem som ringer klockan nio en vardagskväll.

– Louise, mitt i kvällsdrinken.

Hon hör en suck i andra änden.

– Åh gud. Det låter underbart. När får jag pensionera mig?

– Jag ser mig inte som fullkomligt pensionerad än.

– Om du säger det så.

Hennes syster skrattar till. I bakgrunden hör Louise hur teven står på. Gissningsvis ligger systemns tonårsdotter Maja och tittar på Paradise Hotel eller Paradise Beach eller Paradise Super Dirty Fuck och allt vad de heter.

– Gud vad det skrämar i bakgrunden, muttrar Louise.

– Du har blivit gammal, syrran. Det är det som är problemet.

– Vill du berätta vad du har på hjärtat, kära du?

Hon hör Linas leende i luren.

– Stör jag?

– Kom till saken.

– Okej... jag ville bara kolla om du hört om den där tjejen i Vadstena?

Louise tar en klunk gin & tonic. Syran och saltpepparn kittlar trevligt i halsen. Hon ställer ner glaset.

– Hm ... nej. Vadå?

– Nej, jag och Calle satt och tittade på nyheterna nyss. Innan min dotter fick spel och bytte till någon såpa. Är det för sent att adoptera bort henne?

– Det tror jag inte. Hon önskar sig nog inget hellre i födelsedagspresent.

– Hur som helst rapporterade de om en tjej som försvann

i Vadstena i går, fortsätter Lina. Hon sågs sista gången längs vägen mellan Ödeshög och Vadstena. Promenerandes mitt i natten. Nu är hon borta.

En stunds tystnad, sedan säger Louise:

– Usch vad sorgligt.

– Vad tror du har hänt?

Louise tar ett djupt andetag och stirrar ut över havet.

– Ringer du mig på riktigt en tisdagskväll för att snacka försvunna flickor?

– Eh... ja. Vad brukar vi annars prata om? Och rätta mig om jag har fel, men bara för några dagar sedan skickade du väl mig en länk till en rätt så snaskig blogg om Slaktaren i Säffle?

Louise kliar sig i bakhuvudet. Relationen till den trettio år yngre systemen har alltid varit speciell. Speciell eftersom de härstammar från samma speciella familj och båda har en dragning åt det lite... morbida. För tio år sedan var de dessutom främlingar för varandra.

Men livet tar ibland oväntade vändningar.

En av dem var att Lina dansade in i hennes liv. En bohemisk söderböna med brokig familjehistoria och en diametralt annorlunda uppväxt än den Louise själv fått uppleva. De upptäckte snart att de var oerhört olika. Men att de delade några viktiga likheter.

Kärleken till det makabra, som sagt. Ja, kanske att Lina är snäppet värre än henne. Hon konsumerar mysterier som om de innehöll nikotin och hon var en inbiten storrökare som hade slut på cigg.

– Jag har inte följt nyheterna de senaste veckorna.

– Varför inte?

Louise säger ingenting. Det känns patetiskt, men hon har inte vågat berätta för någon om hur hennes liv totalt kraschat in i en bergvägg den senaste tiden. Inte ens för Lina.

- Jag har varit lite trött bara.
- Tänker du mycket på Lennart?

Louise stannar upp med drinken mot läpparna. Ofrivilligt dras hennes blick till den tomma korgstolen bredvid henne. En plats där hennes make alltid brukade sitta. En make som nu inte finns längre. Ibland kan Louise glömma bort att han faktiskt inte finns längre.

De stunder då insikten på nytt landar i henne kan världen verkligen börja snurra, så snabbt att det gör henne illamående. Hon måste oftast skynda sig att göra något annat för att glömma bort nuet och den tomma stolen. Det tomma huset. Det tomma livet.

– Eh, en del. Ibland.

– Jag förstår. Det har ju bara gått ett år, säger systemen och hennes ton är så mjuk, så medkännande, att Louise får lust att skrika på henne.

– Ja. Tiden går fort, muttrar hon i stället till svar.

– Får jag skicka dig en artikel?

– Om vad? Ensamma änkor?

– Nej. Om tjejen i Vadstena.

Louise suckar, för även om hon brukar vara intresserad av sådant här är hon inte det minsta sugen på att läsa om en försvunnen flicka just nu.

– Om du *måste*.

– Kommer du till stan någonting i veckan? Vi kanske hinner ta en lunch?

Louise snörper på munnen i sin ensamhet. Längre har hon avundats sin syster hennes frihet. Att hon när som helst har tid med en lunch eftersom hon driver eget. Inte för att hon inte jobbar, det gör hon. Men Louise har byggt sin karriär på lunchsmörgåsar och sallader framför datorn, på möten och telefonsamtal. Hon har aldrig haft tid att slå sig ner för en två-

timmarslunch med en familjemedlem eller vän. Det har Lina.

Nu befinner sig plötsligt Louise i en situation där hon har all tid i världen.

Och hon saknar stressen. Saknar att inte ha tid med en lunch.

– Ja, kanske, säger hon till sist. Jag ska in på ett möte imorgon förmiddag. Vi kanske kan ta en lunch då?

– Super. Ser fram emot det. Jag skickar dig artikeln.

– Okej. Krama Maja från mig.

– Hon har inte låtit mig krama henne på två år, säger systemen torrt.

– Swisha henne en kram.

– Det gör jag.

De lägger på och Louise tar en till klunk av drinken. Stirrar ut över det mörka havet. Just nu är kvällarna ljusa men så fort de går in i september kommer hösten koppla ett kallt, fuktigt grepp om Dalarö.

Det plingar till i mobilen.

Louise öppnar meddelandet från systemen och hamnar på en nyhetssida.

Inga spår av artonåriga Frida.

Rubriken får henne att rysa till.

Hon har inga egna barn, men man behöver såklart inte ha det för att förstå skräcken föräldrarna till en spårlöst försvunnen tonårsdotter måste känna. Hon läser igenom artikeln. På sin höjd habilt skriven. Det finns ingen känsla i nyhetsjournalistik nu för tiden, hinner Louise tänka innan hon inser att hon låter som en picklad surkärning.

Det hon fått reda på talar dock sitt tydliga språk.

Polisen har inte hittat några spår, trots att flickan varit borta ett helt dygn. Missing People ska köra en vandring imorgon. Föräldrarna är förkrossade.

Ett klassiskt försvinnande. Det sker med några års mellanrum i Sverige och lösningen är ofta densamma. Det vet Louise, delvis på grund av att hon arbetat på kvällstidningsredaktioner som ung men också för att världen ser ut som den gör.

En svartsjuk pojkvän har fått nog. Om några dagar hittar polisen ett blodigt klädesplagg under hans säng. Och strax därefter kroppen i något dike. Ytterligare en man har tagit livet av sin flickvän på grund av ingen anledning alls.

Världen är trasig.

Louise ställer ner drinken, som stigit henne åt huvudet. Hon ska egentligen inte dricka med tanke på de sömntabletter hon börjat ta, men det är svårt att bryta både bra och dåliga vanor. Hon går och borstar tänderna, blåser ut det exklusiva doftljuset i badrummet. Tvättar ansikte och smörjer in sig med samma nattkräm hon använt de senaste tjugo åren. Elizabeth Arden 8 Hour Cream.

Hon drar undan överkastet från sängen och kryper ner i det varma mjuka.

Ett lätt regn börjar falla över terrassens tak. Smattret har en lugnande inverkan.

Louise tar en sömntablett och släcker sänglampan. Det sista hon ser innan mörkret sveper över henne och hon somnar är det inramade magasinomslaget på den vita väggen.

Louise – tidningen firar trettio år!

På bilden står hon fixad till tänderna och ler sitt mest hemliga Anna Wintour-leende.

Det omslaget fotades för tre år sedan.

Nu finns ingenting kvar.

Hur kunde allt bara gå upp i rök?

2

Lina

Junisolen kikar in genom fönstren på hyresfyran på Södermalm. Lina ligger kvar i sängen en stund, kisar och blundar. Njuter av att hon faktiskt inte behöver gå upp riktigt än. Eller? Hon fattar tag i mobilen. Halv nio. Nej, hon kan gott ligga och dra sig en stund till. Det är onsdag, och på onsdagar hjälper Axel, den unga killen som jobbar extra i delikatessbutiken, till så att hon kan ta sovmorgon samma veckodag som dottern Maja inte har några lektioner på förmiddagen.

Lina sparkar försiktigt av sig det varma täcket. Hon tittar mot den andra sänghalvan som är tom. Calle spelar tennis på onsdagar, han började för ett halvår sedan och har fastnat totalt. Rätt otippat, enligt Lina. Om hon för tio år sedan fått höra att hennes bohemiska reklamare till man skulle vara tokig i tennis och dessutom gå en och annan golfrunda vid fyrtio års ålder, skulle hon inte ha trott på det för en sekundens. Fågelskådning – möjligtvis. Men tennis? Nej.

Men nu spelar han en match tidigt varje onsdagsmorgon.

Fast om Lina ska vara helt ärlig så njuter hon av att ha lägenheten för sig själv en liten stund.

Hon ligger en stund och tittar sig omkring i rummet. Tänk att de bor här nu. Att de faktiskt lyckades komma över det

här stället. I mer än tre år har de varit aktiva på lägenhetsby-tarsajten, hon och Calle. Inte för att de inte trivdes i trean i Alvik, med den stora balkongen med utsikt över vattnet, men både hon och Calle längtade in till stan. Och så ville Lina ha närmare till jobbet. Nu har hon det – cirka åttio meter för att vara exakt.

Första gången de klev in här efter att de fått nycklar av paret som de bytte lägenhet med så började Lina gråta. Inte på något hysteriskt Dr Phil-sätt, det är verkligen inte Linas stil, men ögonen tårades faktiskt.

I hela sitt liv har hon älskat Södermalm. Pulsen och männi-skorna och de blandade intrycken från de olika tidsåldrarna. Det var därför hon öppnade butiken mitt på Hornsgatan. Men aldrig i hela sitt liv trodde hon att hon skulle få chansen att bo härinne.

Nu ser hon sig omkring och betraktar de många tavlorna som hänger på väggarna i sovrummet. Det är affischer av målade stadskartor, citroner, kryddor, tapetmönster – allt i en virvlande, härlig oordning. Lina ler. Det här är hennes sovrum. Hennes och Calles. Kanske ska hon sätta på kaffebyggaren? Läsa Dagens Nyheter i sängen medan hon dricker dagens första kopp.

– MAMMA, JAG VILL DÖ!

Eller kanske inte. Lina sätter sig upp i sängen och en sekund senare står hennes sjuttonåriga dotter i dörröppningen.

– God morgon, Maja, säger Lina.

– Mamma ... Polly har lagt upp ett klipp från i lördags. När jag sjunger! Och jag ser ut som en jävla gris!

– Älskling, du ser inte ut som en gris.

Maja kommer in i rummet, mobilen är fäst vid hennes högerhand likt en konstant vibrerande tumör. Håret är rufsigt och hon har sin vita sovtröja på sig. *Hej patriarkatet – ska*

vi dansa? står det på den. Hon visar skärmen för Lina som försöker ta in den suddiga tonårsfest som spelas upp framför hennes ögon. I mitten av allt støj står en ... låt oss säga ”lätt salongsberusad” ... Maja och skrålar till en Madonna-hit.

– Åh, jag älskar Madonna, säger Lina glatt.

– Klart du gör, du är hundra år.

– Tack. Du ser för övrigt ut som en gris på videon.

Hennes dotter slår till henne på armen, och Lina börjar skratta.

– Var du full?

– Va? Nej ...

– Om du sjunger så där nykter har vi allvarliga problem.

Maja drämmer ner mobilen i madrassen och ger ifrån sig ett högt stön.

– Asså, det är *typiskt* Polly att posta sådant här, hon vill typ få mig att framstå som en jävla loser! Det är så orättvist, jag har *bara* lagt ut snyggbilder på henne. Hon vill typ *skada* mig. Jag ska aldrig prata med henne igen.

– Förstår det. Det var något liknande som splittrade Jesus och Judas också.

Maja stirrar oförstående på Lina. Fel publik.

– Ett skämt, förklarar hon för sin dotter.

– Jag ska aldrig mer prata med henne.

– Ska inte ni äta brunch i helgen?

– Jag ska inte prata med henne förrän brunchen i helgen.

Lina kramar sin tonårsdotter. Sägar att allt kommer att ordna sig och att hon inte alls såg så hemsk ut på videon, som dessutom kommer raderas om några timmar enligt de moderna sociala medier-reglerna. En utskällning om att hon såg mycket fullare ut än vad hon har tillåtelse att vara får vänta lite, tänker Lina. Speciellt nu när hon är upprörd.

Sedan tänker hon på hur stor hennes dotter blivit. När Lina

var sjutton träffades man och tittade på skräckfilm, dagens sjuttonåringar innanför tullarna äter brunch. Om en smashed avokado inte finns med i bilden kan det knappt räknas som att socialisera. Ibland tänker Lina att Maja lika gärna skulle kunna vara Louises dotter, likheterna är ibland slående. De älskar båda färgstarka kläder och delar kärleken till mat, för att nämna två exempel. Men hon kan i alla fall vara stolt över att Maja arbetar som servitris på ett café på helgerna. Så avokadomackorna betalar hon själv.

Maja kravlar sig upp ur sängen och skakar på huvudet.

– Nu ska jag släppa det och gå vidare, säger hon och går ut ur sovrummet. Jag är en *strong, independent woman*.

Lina ler och himlar med ögonen för sig själv. Framför allt är du ödmjuk, håller hon på att ropa tillbaka men hindrar sig i sista sekunden. Fel publik, som sagt. Och så kliver hon upp ur sängen för att brygga en kopp kaffe.

*

Lina går in genom dörren till delikatessbutiken på Hornsgatan 39A.

Hon hejar på Axel och sätter igång spellistan med gammal jazz från fyrtiotalet. Just nu är det rätt glest med kunder men framåt eftermiddagen kommer stadsborna att flockas i den lilla affären för att handla något gott till kvällen. En brillat savarin, grissini, något kallskuret och kanske lite gröna oliver.

Lina älskar sina kunder.

De är alltid så glada och tacksamma att det finns en sådan här butik i deras område. Lina har drivit butiken i fem år nu, och de senaste två åren har verksamheten visat gröna, fina siffror i årsbokslutet. Hon tog över lokalen från en frisör, och i början uttryckte kunderna mest förvirring över vad

som hade hänt med Kattis klipp. Men med åren har Hornsgatans delikatesser blivit ett riktigt populärt besöksmål för stadsborna.

Ändå älskar Lina den här stunden på dagen mest. När hon får gå omkring i lugn och ro och fronta nya varor. Skriva prislappar, dekorera presentkorgar med silkespapper och förbereda kassan. Även om det finns en hel del ost och chark från både Italien och Frankrike i butiken så har USP:en alltid varit ett stort sortiment svenska varor. Lina har leverantörer från hela landet. Hon säljer mjöl från Saltå Kvarn, sylter och chutneys från skånska bönder, tunnbröd från Mjällom, lemnader från Dalarna och ostar från Hälsingland.

Innan hon börjar jobba på riktigt går hon förbi lagret och slår upp dörren ut till innergården. Det är verkligen en fin grej med det här huset. Innergården har flera söta träbord där nästan alla som har lokaler i huset brukar sitta och äta lunch om somrarna. Lina har till och med en liten örtagård där hon odlar kryddor. Okej, det är en rätt minimal pallkrage, men hon har åtminstone fått upp en hel del dill och timjan som hon har kunnat sälja i butiken.

Hon tar med sig dagens andra kopp kaffe ut i solen för att få sitta en stund och bara njuta. Slår sig ner på bänken bredvid ett av borden. Några fiskmåsar seglar skrikandes över den molnfria sommarhimlen. Lina sitter där en stund och lägger först inte märke kvinnan som står och betraktar henne en bit bort. När hon till slut gör det hoppar hon till.

– Men gud! Förlåt, du skrämde mig.

Kvinnan i beige trenchcoat gör en avvärjande gest.

– Förlåt. Det var inte meningen. Jag... jag funderade bara på...

Kvinnan tar några steg fram mot Lina. Hon måste vara i sextioårsåldern och ser lite nervös ut.

– Jag undrade bara om det är du som är Lina?

Lina ställer ner koppen på bordet.

– Eh... ja, det är jag. Vem är du?

– Jag är gift med Börje.

Lina måste tänka en stund. Sedan förstår hon.

– Alltså Börje här i butiken bredvid?

– Exakt, säger kvinnan och nickar.

– Jaha! Hej.

Lina ställer sig upp och tar några steg mot Börjes fru, redo att skaka hand. Men något i kvinnans ögon får henne att hejda sig, precis vid den vackra eken som tronar i mitten av innergården.

– Vi har inte träffats förut, va? säger Lina.

– Nej. Nej, det har vi inte. Jag tänkte egentligen ringa dig först om några dagar eller så. Det har varit lite mycket. Men nu när jag såg dig här ...

Lina förstår ingenting, vad är det som Börje inte kan berätta på egen hand? Han har ju till och med hennes telefonnummer. De lärde känna varandra så fort Lina öppnade butiken. Börje har drivit ett litet hål-i-väggen-skomakeri sedan slutet av sjuttio-tioalet. Och sanningen är att den lilla butiken fortfarande ser exakt likadan ut som på öppningsdagen i maj 1973. De har delat mycket, Lina och den pigga sjuttioåringen med buskiga ögonbryn och exakt tre rutiga skjortor. Många kaffestunder på innergården, många pratstunder när de gått in till varandra och hejat. De har till och med samma revisor. Tänk att hon aldrig träffat hans fru förut.

Ögonblicket därpå slår det Lina att det var flera dagar sedan hon senast tittade in i Börjes butik. Tänk om han ramlat därinne? Han har en gammal, vinglig trästege som han använder för att hämta ner lådor med knappar och sytrådar från hyllor högt upp i lokalen. Eller, gud förbjude, fått en stroke?

– Är det något allvarligt? frågar hon spämt.

– Lina ...

Den äldre kvinnan slår ut med händerna och ser sorgset på henne.

– Börje är död.